

Полотно

Руданський Степан Васильович

Кричить баба, репетує,
Пукає в вікно,
А москаль припав до плоту,
Тягне полотно.
Стягнув собі. «Прощай, бабка!
Злом не поминай!»
Стара баба у погоню:
«Служба, почекай!»
Москалеві то й байдуже,
Баба вже й клене:
«Нехай тебе, препоганий,
Куля не мине!»
«Пусть себе, — москаль говорить,
Баба паареть,
Вить добраво чаловека
Пуля не вазьметь...»
«Та богдай же тебе господь
Щастям обминув,
Богдай же ти, препоганий,
Дзвона не почув!»
«Что мне, бабка, тваи звони,
Эка не видал?..
Кабы я лишь ва паходе
Барабан слыхал!»
«Богдай же ти світа-сонця
Більше не видав!
Богдай же ти зозуленьки
Більше не чував!..»
«Что мне слушать, как зазуля
Вашая поеть,
Меня в матушке Рассеи
Й одуд закуеть!..»

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/polotno